

PROLOGAS

1987 m.

Dvidešimt keturių metrų aukščio ir dvylikos metrų skersmens vainiko daugiažiedė magnolija mūsų gyvenamoje Pietų Karolinos dalyje, jaukiai įsitačiusioje pačiame širdies formos valstijos centre, garsėjo nepaklusnumu. Puošnioji ponia galėjo kilstelėti savo platų sijoną ir pritūpti kieme, jei tik to būtų įsigeidusi. Savininkai privalėjo stropiai ir reguliariai prižiūrėti šiuos medžius, antraip šios pietų gražuolės gali užgožti visą kiemą.

Tačiau savarankiškas medis buvo tvarkingas svečias. Nereikalingas šakas ir lapus slėpė po puriu vainiko kraštu, kol jie palaipsniui grįždavo į dirvą, teikiančią medžiui gyvybę.

Priešingai kaimyniniams miesteliams, kurie buvo bepradeda kišti į žemę plačialapes kriaušes, tarsi jos būtų kitas geriausias

dalykas, mūsų miestelį puošė daugiažiedės magnolijos. Beje, mūsų medžiai turėjo natūralius sandėliukus, ir motina gamta nebuvo vienintelė, kuri naudojosi šiomis išskirtinėmis slėptuvėmis. Vidurinės mokyklos mokiniai nebuvo tokie gudrūs, kaip patys įsivaizdavo, slėpdami cigaretes po dviem storomis dvyknėmis, supančiomis autobuso stotelę, kad galėtų vogčiomis tarp pamokų užtraukti dūmą. Į Trueto memorialinę biblioteką nebuvo galima įsinešti maisto arba gėrimų, tad daugelis žmonių maišelius su produktais kabindavo ant šalia pastato augančio medžio šakų arba po juo statydavo puodelius, kad išeidami galėtų pasiimti. Niekada negalėjai žinoti, ką rasi po vienu šių medžių. Dienoraščiai, meilės laiškėliai, pamesta beisbolo lazda...

Liūdniausiai pagarsėjęs radinys buvo pabėgusios paauglės skeleto liekanos ir peilis, kuriuo kūnas buvo supjaustytas. Tarsi baisumo dar nebūtų užtekę, jos palaikus rado po milžiniška magnolija, augančia pievelėje prieš teismo rūmus, kur prieš daugelį metų buvo nagrinėta ir išaiškinta byla ir, kaip vėliau paaiškėjo, į kalėjimą buvo pasiųstas nekaltas žmogus.

Bet Magnolijos žmonės nemėgo apie tai kalbėti. Ne, jiems labiau patiko tokius dalykus slėpti ir į viešumą kelti mažo miestelio privalumus. Tarkim, tai, kad mūsų meras buvo tiesiogiai susijęs su Kenedžių šeima – per kažkokį proprosenelį, – darė jį ir jo šeimą miestelio diduomene. Na, dar buvo kita šeima, „Duke“ majonezą gaminančių žmonių Grinvilyje, – šiek tiek pavažiavus keliu tolyn, – giminės. Žinoma, ir jie priklausė miestelio diduomenei. Suprantu, juk tai pats geriausias majonezas.

Miestelis taip pat labai mėgo girtis aktyvia bažnyčios bendruomene. Kai ant kiekvieno kampo stovėjo po bažnyčią, nieko keisto, kad visada buvo dėl ko džiūgauti. Pirmoji Magnolijos

baptistų bažnyčia, pirmoji presbiterijonų, pirmoji metodistų... Daug „pirmųjų“.

Kaip ir apie nevykusiai išaiškintą žmogžudystės bylą, Mag-nolija nemėgo kalbėti ir apie Deivą Fosterį ir jo tikinčiuosius iš Nolijos fermų. Nors tai ir nebuvo oficialus mano tėvo mažytės kaimo bažnyčios pavadinimas, žmonės ją vadino Pirmąja Mag-nolijos prasčiokų bažnyčia. Tėtis sakė, tegu vadina, kaip nori. Jis niekada nekreipė dėmesio į liežuvio nevaldančius žmones. Ne, jis turėjo daug svarbesnių rūpesčių nei mažo miestelio pa-skalos.

Vieno kambario bažnytėlėje tilpo tik apie trisdešimt žmonių. Ją devynioliktojo amžiaus pabaigoje įkūrė mano prosenelis, ku-ris taip pat buvo fermeris, troškęs tapti dvasininku. Gyvenimas fermoje paprastai nepalikdavo daug laisvo laiko, tad jis pasta-tė maldos namus, kuriuose galėtų melstis samdiniai ir jo šeima. Mano tėvas priklausė trečiajai kartai, kunigavusiai šioje bažny-tėlėje. Finixas sakė, kad ji primena jam mokyklą iš „Namelio prerijose“, ir mėgino įtikinti mamą mokyti mus ten, užuot siun-tus į valstybinę mokyklą, bet ji norėjo, kad šiek tiek atitrūktume nuo fermos, taigi to niekada neįvyko.

Atgijus pianinui šiek tiek ištiesinau nugarą ir apžvelgiau mažus klauptus, įsitikindama, kad prasčiokų parapija atsto-vavo beveik visiems gyventojų sluoksniams, kokius tik galėjai įsivaizduoti.

Būrėja, kaltinama, jog yra ragana. Pliusiukas.

Buvęs kalinys su stikline akimi. Pliusiukas.

Tikinčioji ateistė, kalbanti lenkišku akcentu. Pliusiukas.

Miestelio laidojimo biuro savininkas, abejotinos lytinės orien-tacijos. Pliusiukas.

Miestelio kekšė, turinti polinkį daryti apie akis neoninės mėlynos spalvos šešėlius. Pliusiukas.

Varginga ūkininkaujanti šeima, turinti pernelyg daug vaikų. Pliusiukas.

Jiems vadovaujantis beprotis. Pliusiukas.

Tą akimirką šis beprotis entuziastingai skambino nesuderintu pianinu, tarsi būtų Džeris Li Luisas*. Pečiams kilnojantis, ilgoms kojoms mušant taktą ir giedant pagreitintą „Mūsų draugas Jėzuje“** versiją jis patraukė visų susižavėjusių parapijiečių dėmesį.

Išskyrus mano.

Buvau atspari jo maivymuisi, tad dėmesį sutelkiau į magnolijos žiedų vainiką, kabantį ant sijos virš altoriaus. Saulės šviesa skverbėsi pro permatomus langų stiklus ir atsispindėjo nuo vaškuotų lapų. Bent jau atrodė, kad nutrintų lentų grindys ir nusilupę balti dažai buvo tyčia sumanyti, siekiant sukurti antikvarinį stilių. Vainikas buvo vienas Šarlotės kūrinių. Dažnai pastebėdavau, kaip mano sesuo žiūri į tą milžinišką siaubūną su plačia šypsena savo jauname veidelyje. Pažvelgiau šalimais ir užklupau ją vėl taip darančią, galvojančią tik apie laimingus dalykus, priešingai nei aš dariau. Užuoat žiūrėjusi į vainiką kaip į puošmeną, negalėjau nežvelgti į jį kaip į paminklą blogam prisiminimui. Sutvirtintos sijos laikiklis buvo vos pastebimas, bet mano akims nereikėjo įžiūrėti patamsėjusio metalo, kad žinočiau jį ten esant ir laikant ne tik lūžusios sijos svorį.

Žinojimas, kas slepiasi matomoje vietoje, vertė mane atitraukti akis ir sutelkti dėmesį į pilną šviesių, deramai pakirp-

* Jerry'is Lee Lewisas – JAV rokenrolo ir kantri dainininkas. (Čia ir kt. – vert. past.)

** „What a Friend We Have in Jesus“.

tų ir dailiai sušukuotų garbanų galvą. Man norėjosi taršyti tas garbanas, kol jos primins geresnio, mudviejų kartu leisto laiko nepastovumą. Mero sūnus buvo vienintelė normali būtybė šioje mažutėje šventovėje, bet jo buvimas tarp mūsų, nevykėlių, ir sėdėjimas dviem klauptais prieš mane, tarsi jam priklausytų ši vieta, darė jį keisčiausią iš mūsų visų.

Nespėjus man nusukti akių, jis žvilgtelėjo per petį ir užklupo mane stebeilijančią. Užuoat padovanojęs tipišką, duobute skruoste paženklintą šypsena, Vansas Arčeris Kamberlandas susiraukė. Jo žolės žalumo akyse nesimatė jam taip būdingos kibirkštis.

Papurčiau galvą ir pažvelgiau įspėjančiu žvilgsniu. *Ne šiandien.* Jis taip pat papurtė galvą, bet nuolankiai. Buvo pernelyg gražus, kad atrodytų toks nusiminęs, ir aš norėjau gyventi pasaulyje, kur galėčiau padaryti jį laimingą, tačiau jo liūdnumas buvo atsiradęs tik dėl mano kaltės. Bet tai jau nebesvarbu. Kam gaišinti jo arba savo laiką tam, kas neįmanoma.

Aš pirmoji nuleidau akis, kai mano periferinio regėjimo lauke sušmėžavo ryškiai rožinė spalva. Šarlotė buvo pradėjusi siūbuoti kojomis taip smarkiai, kad nesiliovusi neišvengiamai nudribtų nuo klaupto. Ji vis dar buvo nedidelio ūgio, bet sulaukus trylikos tai turėtų pasikeisti. Įprastas brendimą lydintis ūgtelėjimas, jei tik jai nutiks taip, kaip man.

– Surimtėk, – sumurmėjau pro beveik sučiauptas lūpas ir pastuksenau savo ortopedinėmis basutėmis į jos spalvingą paplūdimio apavą.

Šarlotė supyko, bet pakluso ir nustojo judinusi kojas. Ji paėmė savo tamsios kasos galiuką ir pradėjo su juo žaisti. Sesuo buvo mano priešingybė. Pamaiva, mėgo sukneles ir kvailus batelius, kurie buvo niekam tikę, nebent prakaito pūslėms pritrinti.

Šiandien ji suderino nériniuotus plastikinius sandalus su gélėta vasarine suknele.

Kiek pamenu, man buvo klijuojama pajodžargos etiketė, nenėčiau suknelių ir batus avėjau tik dėl praktiškumo. Šiandien į bažnyčią apsirengiau į apačią platėjančiomis velveto kelnėmis, kurias paėmiau iš mamos pusės spintoje, ir paprastais baltais marškinėliais su V formos iškirpte – iš tėčio pusės. Puošniau atrodyti negalėčiau. Šarlotė mėgo iš manęs šaipytis, kad esu įstrigusi aštuntajame dešimtmetyje, bet ji nė nenumanė, kaip giliai buvau ten įstrigusi ir viską būčiau atidavusi, kad galėčiau sugrįžti.

Pamanytum, kad tarp mudviejų, dviejų mergaičių iš visų septynių vaikų, turėtų būti glaudesnis ryšys. Gal, jei būtų mažesnis nei šešerių metų amžiaus skirtumas arba aš būčiau sukalbamesnė...

Piksė, atsitrenkusi į mano blauzdą, sukriuksėjo ir pliumptelėjo ant nusitrynusių pušinių grindų man prie kojų. Jos žemiškas kvapas susimaišė su citrininiu aliejumi, kuriuo vakar nušluosčiau klauptus. Pasitraukiau, suteikdama jai daugiau vietos išsikėtoti, bet ji paskubėjo užimti laisvą tarp mūsų atsiradusią erdvę ir toliau uostinėjo mano pėdas. Piksė turėjo problemų. Tiksliau, išgyveno asmenybės krizę. Ji laikė save dviejų su puse kilogramo pudeliu. Bet taip nebuvo. Tiesą sakant, Piksė buvo aštuoniolikos kilogramų stora kiaulaitė.

Kadangi, miestelio nuomone, buvom prasčiokai, nieko stebėtino, kad netoli mūsų aštuonių šimtų penkiasdešimties akrų fermos rasdavom paliktų gyvulių. Prieš kelerius metus radau Piksę, pririštą prie pašto dėžutės. Kitą kartą, ryte, aptikom ožį, atklydusį prie namo ir graužiantį priebučio turėklus. Pavadinom ją Medinuku dėl akivaizdžių priežasčių.

Gyvuliai nebuvo vienintelės žmonių mums paliktos staigmenos. Kartą vakariniame lauke radom paliktą vogtą automobilį. Tada tėtis iškviėtė policiją. Jis turėjo taip padaryti ir dėl kitos netikėtos dovanos, bet nusprendė sutvarkyti tą reikalą ypatingu Deivo Fosterio būdu.

Vakarinėje fermos dalyje stovintis svečių namelis buvo atviras visiems, neturintiems kur laikinai apsistoti. Vieną pavasarį į Nolijos fermas atklydo Amerikos indėnų pora iš lambi genties. Kai kuriems tai nepatiko, – tiksliau, suaugusiems vyrams, slampinėjantiems aplink kaip vaiduokliams, – ir galiausiai mūsų kieme buvo pastatytas ir uždegtas kryžius. Tėtis, ištikimas sau, nubėgo į namą, ir mes pasiruošėm jo grįžimui su šautuvu. Užuoat tai padaręs, jis išėjo su maišeliu zefyrų ir iešmelių, pagamintų iš vielinių pakabų.

Stebint tiems kvailiams su baltais chalatais ir smailomis kepurėmis, mes kepėme zefyrus ir dainavome „Senas tvirtas kryžius“*.

Jų vadas apkaltino tėtį burnojimu prieš Dievą, bet tėtis nutildė jį su Deividui Fosteriui būdingu pasitikėjimu, kuriuo didžiavosi labiau nei savo džinsiniais marškiniais. Mama sakė, kad tie marškiniai vertė ją alpti, ir tai buvo tiesa.

Tėtis dūrė pirštu į liepsnojančią kryžių. „Ne. Tai jūs, padegę šį laisvės ir meilės visiems simbolį, padarėte šventvagystę. Gal pamirškime savo nesutarimus. Prašom nusiimti gobtuvus ir su mumis pasimėgauti zefyrais.“

Nepasiekę trokštamo rezultato išvyti mūsų svečius, kuklusklanininkai nusėlino į naktį ir daugiau nekėlė jokių rūpesčių

* „The Old Rugged Cross“ – 1912 m. evangeliko George'o Bennard'o sukurta giesmė.

su savo neapykanta. Paklausiau tėčio, kodėl jis ne pasipriešino arba šaukė, – manydama, kad jie to nusipelnė, – o pakvietė juos zefyrų. Jo atsakymo niekada nepamiršiu: „Kova su neapykanta naudojant neapykantą pagimdys dar daugiau neapykantos.“

„Ak, argi Viešpats nėra geras?!“

Pabudusi iš savo minčių, suvokiau, kad tėtis jau buvo pakilęs nuo pianino ir dabar stovėjo kaip bokštas už nedidelės pakylės.

Plačių kaip tvarto šonas pečių, maždaug metro devyniasdešimt penkių centimetrų ūgio šis vyras buvo milžinas. Tanki juoda barzda ir prie jos derantys stori plaukai padėjo jam užsitarnauti Polo Banjano pravardę. Aš buvau jo pagalbininkė, visuomet šalia. Vaikystėje galėjau šildytis saulės spinduliuose, kuriuos jis, rodos, skleidė, bet dabar, kai tapau vyresnė, privalėjau atidžiau jį stebėti, kai prasiskverbavo šešėliai.

Žinoma, Polą Banjaną visada lydėjo didelis mėlynasis jautis. Taigi visai neįsivaizduoju, kai man, nuolatinei tėčio palydovei, prilipdė Jaučio pravardę. Mano metro septyniasdešimt penkių centimetrų stotas buvo gan vyriškas, ir jokia paslaptis, kad buvau užsispyrusi kaip jautis, nors ir netikras.

Nuskambėjo chorų tariami „amen“ ir „dėkojam Dievui“, o tėtis tuo metu šluostėsi ašaras, išvagojusias viršutinę jo skruostų dalį. Jis verkdamas tik tuomet, kai jausdavosi laimingas, bet aš jo neteisčiau, nes mane ašaros seniai apleido tiek džiaugsme, tiek liūdesy. Aš netgi, norėdama sužinoti, ar atsiras ašarų, slėpdavau si sandėlyje ir įsižnybdavau į ranką taip skaudžiai, kad likdavo kraujosruvos, bet nieko. Jos išvis dingo. Kaip ir daugelis dalykų mano gyvenime.

– Šventoji Dvasia kviečia mus liudyti! – Tėčio balsas griau-dėjo mažame pastate. Langų stiklai barškėjo nuo jo entuziazmo, parapijiečių grupei pritariant šūksmais.

Klaupte už manęs sudejavo Finiksas, sėdėjęs ten su Bostonu ir Roliu. „Būsim čia *per amžius*.“

Pažvelgiau į jį per petį ir nutildžiau. Jis buvo tik dvejis metais už mane jaunesnis ir, nors mėgo elgtis provokuojamai ir dažnai kalbėjo gerokai per daug, mano brolis parodė pagarbos ir užsičiaupė.

Pamokslas prasidėjo nuo Būties knygos, peršoko prie Laiško filipiečiams, nuvingiavo per Evangelijos ištraukas ir atsiskaitė atgal į Izaiją. Praėjus valandai, tėčio džinsiniai marškiniai, jo tvirtumo įrodymas, buvo permirkę prakaitu. Niurnesių choras girdėjosi iš jaunesniųjų dvynių, sėdinčių man iš kairės, pusės. Buvau sužavėta, kad abu šešiamečiai dar nemiegojo.

Noksas timpltelėjo mane už marškinėlių rankovės.

– Jauti, aš išbadėjęs.

Nuleidau akis į jį, į surauktą strazdanotą nosį ir lūpas, praverdas tiek, kad vietoj priekinio danties matėsi tuštuma. Jis buvo identiškas Našui, mėlynomis akimis ir tamsiai rudų plaukų kupeta. Net ir danties abiem trūko identiškose vietose. Kadangi atėjau pasiruošusi, iš užpakalinės kišenės išsitraukiau pakeilį „Nabs“ sausainių, pažadindama užsnūdusią Piksę, kuri spėjo vieną nugvelbti prieš palikdama kitus berniukams.

Nė kiek nesutrikęs, tėtis nuo maldų perėjo prie giesmių, tada vėl grįžo prie maldų. Nesupraskite klaidingai – jis buvo nuostabus ir, būdamas blaivaus proto, gebėjo patraukti kiekvieno dėmesį. Bet tai pasitaikydavo vis rečiau ir rečiau.

„Kaip mes čia atėjom? Ar yra kelias, vedantis tolyn nuo viso to?“

Šiomis dienomis, kai viskas slydo iš rankų, šie klausimai persekiojo mane vis dažniau ir dažniau, ir aš troškiau atsukti laikrodžio rodyklę atgal, į paprastesnius ir laimingesnius laikus.

Į vakarus, praleistus išdykaujant už miško lopinėlio, fermos pakraštyje esančiame tvenkinyje. Kai švietė tik mėnulis ir žvaigždės, suteikdami šiam nuotykiui dar daugiau paslaptingo.

Į tabako vikšraražių granatų atakas, po kurių mūsų kūnai likdavo padengti lipnia žalia mase, tad tekdavo dar kartą išsimaudyti.

Į tingias sekmadienių popietes priekiniame priebutyje, kai kiekvienas mūsų iš eilės sukdamo ledų gaminimo aparato rankeną, išsukdamas pačius geriausius pasaulyje persikinius ledus.

Į mamos juoko priepuolius, kurie nesiliaudavo, kol neužsikrėsdavo visas Fosterių namas. Juokdavomės, kol mūsų veidais pradėdavo risti stambios ašaros ir pilvus varstyti gilūs diegliai, kuriuos apmalšindavo tik persikiniai ledai arba pakelis „Hostis“ pyragėlių, kurių mama visuomet įmesdavo į vežimėlį „Pigli Wigli“ prekybos centre.

Žvelgiant nekaltomis paauglystės akimis, tos laimingesnės dienos buvo tobulybė. Liūdna, kad jos, kaip ir tie pyragėliai, turėjo galiojimo datą. Laimė išsikvėpė ir po to nebeliko nieko malonaus. Bet mes neturėjom kitos išeities ir kaip pasibaigusio galiojimo pyragėlius virškinom viską, ką gyvenimas mums pamėtėdavo.

Pirmas skyrius

BŪRĖJA

1980 m., spalio

Edita Foster buvo hipių gyvensenos įsikūnijimas. Beveik visą laiką jos gelsvai rudos akys atrodė tarsi stiklinės, bet ji niekada nebuvo apsvaigusi, nebent nuo gyvenimo. Ji buvo laisva siela, kuriai nerūpėjo, jog atėjo naujas dešimtmetis, patvirtinantis, kad daugiau yra daugiau. Visko daugiau, ryškiau. Ne mamai. Ne. Ji ir toliau skyrė savo ilgus šviesius plaukus per vidurį, atsisakydama madingo storo makiažo sluoksnio ir ilgų kirpčiukų. Ji visada per radiją ieško-
davo lengvai klausomų septintojo ir aštuntojo dešimtmečių dainų, o ne hiphopo ir naujosios bangos garsų, užkariaujančių eterį.

Jiedu su tėčiu sakė, kad esu kaip iš akies lupta mama, atmetus svajingą išraišką ir pasitenkinimo šypsena. Artėjant paauglystei mano vienintelė ir nekintanti buvo prasta nuotaika. Klausiau pa-

tempusi lūpą, kai ji kalbėjo švelniu, šiek tiek įnoringu balsu. Ji sėdėjo atsirėmusi jūdvių su tėčiu lovoje ir užsikišusi už ausies saulutę, kurią pirmiau jai padovanojo Šarlotė, – atrodė kaip gėlių vaikų karalienė.

– Ostina, tapimas moterimi yra gražus ritualas. – Mama apėmė ranka mano riešą, mėgindama įtraukti į pokalbį, kuriame nenorėjau dalyvauti. Nukreipiau žvilgsnį į nuotakos žiedą ant jos rodomojo piršto ir pamačiau, kad akmuo yra mėlynas. Jis visuo-
met būdavo mėlynas. Pamenu, kartą paerzinus, kad tas daiktas tėra pokštas ir jis niekada nebūna kitos spalvos kaip tik mėlynos, ji pareikalavo, kad jį užsimaučiau. Užsimoviau, ir spalva aki-
mirksniu tapo juoda kaip anglis.

– Mama...

– Tai natūralus tavo kūno pasiruošimo procesas...

– Mama! – Stengiausi atsitraukti nuo jos, bet iš tos vietos ant lovos krašto nebuvo kur trauktis.

– Aš rimtai. Bet kurią dieną tavo gėlė...

– Kodėl turim kalbėti apie tai, kas dar nenutiko?

– Kad būtum pasiruošusi. – Galiausiai ji pasidavė ir patogiausitaisė lovoje tarp krūvos purių antklodžių ir pagalvių. Atrodė, kad lova tuoj ją praris, išskyrus milžinišką kamuolį – jos pilvą.

– Prašau, mama. Visa tai man atgrasu. – Trūktelėjau pečiais.

Ji sukikeno, mano nejaukumo būsenoje atrasdama pernelyg daug smagumo.

– Nekantrauju pamatyti tave su savo paaugliais. Sakoma, kad vaikai būna dešimt kartų blogesni, nei pats buvai vaikystėje.

Nejučiomis prunkštelėjau peržiūrinėdama komodos viršų. Ant jos stovėjo tiek daug nuotraukų rėmelių, kad, kam nors smarkiai treptelėjus, įvyktų griūtis.

– Na, aš neturėsiu vaikų, tad nėra ko nerimauti. – Pažvelgiau į ją pačiu laiku, kad pamatyčiau nuo veido beišnykstančią šypsena.

– Kodėl?

Mostelėjau link nuotraukų, mano įsitikinimo įrodymo.

– Tu pasistengei už mus abi. – Nukreipiau pirštą į jos didžiulį pilvą, kuriame buvo šeštas ir septintas kūdikiai. – Tu ir toliau gimdai juos kaskart, kai tik nosisuku. Rimtai, judu su tėčiu turėtumėt pritaikyti sau tą pasakojimą apie potraukio kontroliavimą, kuriuo dalijaisi su manimi, kalbėdama apie paukščiukus ir bitutes. Metas lėtinti tempą, panelyte.

Mamos šypsena sugrįžo, nes vėl užėjo juoko priepuolis. Abiem rankomis laikydama pilvą ji teįstengė pasakyti:

– Jei ir toliau mane taip linksminsi, šiedu atvyks netrukus.

– Liko tik dvi savaitės. Šiaip ar taip, jie jau turėtų būti pasiruošę.

– Aš pasiruošusi išlipti iš šios lovos. – Ji pasitaisė, atsigulė labiau ant šono, bet jos veide šmėstelėjusi grimasa išdavė, kad yra nelaiminga.

Kai gydytojas diagnozavo mamai preeklampsiją, – žodis, kurio nebuvau girdėjusi anksčiau, – nuvažiavau dviračiu į miestelį ir paprašiau panelės Džouns bibliotekoje padėti man rasti knygą šia tema. Gavau knygą apie nėštumą, kuri apėmė klausimus nuo pastojimo iki gimdymo ir komplikacijų. Perskaičiusi nuo pirmo iki paskutinio puslapio, sužinojau tokių dalykų, kuriuos mieliau būčiau pamiršusi. Taip pat žinojau, kad vadinti šį natūralų procesą *gražiu* yra melagystė. Čia nėra nieko gėlėto. Mama gali visą dieną stengtis pagražinti tą chaosą, apibarstydama jį žiedais ir gražiais žodžiais, bet aš tuo nepatikėsiu.

– Apsigalvosi. – Ji permetė liemenį siekiančius smėlio ir saulės spalvos plaukus per petį ir pradėjo juos pinti. Mano mamos plaukai nesiplaikstydavo laisvai tik tuomet, kai sėdavo tabaką ir gamindavo maistą. Rodos, paskutinė nėštumo stadija buvo dar viena išimtis. – Pranašauju, kad turėsi mažiausiai tris vaikus.

– Ką? Gal tu būrėja? – aš užverčiau akis.

– Ne, padūkėle. Bet girdėjau, kad mugėje yra būrėja. Gal reiktų ją aplankyti. Matysi, ką ji pasakys, – sukikeno mama, vienintelė padūkėlė šiame kambaryje.

Atsistojau, sukeldama žalvarinių lovos rėmų girgždesį, ir iš užpakalinės kišenės ištraukiau voką.

– Atnešė šiandien.

Mama paėmė ir atplėšė tai, kas, mano žiniomis, buvo žemėlapis, ir pradėjo jį išlankstyti.

– Tenesis!

Žvilgtelėjau per kraštą į milžinišką stačiakampį, kurį ji laikė abiem rankomis plačiai išskleistą.

– Ar pagalvojai apie atsarginius vardus, jei suklystum kaip praeitą kartą?

Mama buvo įsitikinusi, kad pastarieji dvynukai turėjo būti mergaitės, taigi Šiaurės Karolinos žemėlapyje buvo apibrėžti Šarlotės ir Elizabeto miestai. Na, „Elizabetė“ pasirodė trimis minutėmis vėliau nei Šarlotė, ir visi aiktelėjo, kai tapo akivaizdu, kad „ji“ yra „jis“. Vargšas berniukas visą savaitę neturėjo vardo, kol mama nusprendė pavadinti jį Roliu. Gan juokinga, bet mums uždrausta jį dėl to erzinti. Pasak mamos, jei taip darytume, jam galbūt kiltų tapatybės problemų. Jis turėjo dideles ausis, bet šios temos mama neuždraudė.

Niurnėdama mama ištiesė ranką prie šone stovinčio staliuko ir iš priekinio stalčiuko ištraukė tušinuką.

– Šie du yra berniukai. Manau, jie netgi bus identiški. Su Našviliu ir Noksviliu staigmenų nebus. – Nebuvau tokia užtikrinta. Pagaliau juk praeitą kartą sulaukėm mišrios poros, nors ji pranašavo mergaites.

Ji prikando lūpą, atidžiai apibrėždama miestų pavadinimus, o aš – liežuvį, kad neužprotestuočiau tų siaubingų išrinktų vardų.

Edita Foster buvo ne tik hipė, bet ir namisėda, turėjusi keistą kelionių aistrą, nuvesdavusią ją ne toliau bibliotekos. Ji turėjo gausią žemėlapių ir „Nacionalinės geografijos“ žurnalų kolekciją, bet iš Pietų Karolinos valstijos nebuvo nė kojos iškėlus. Ir dėl kažkokios keistos užgaidos ji nusprendė kiekvieną iš mūsų pavadinti ją dominusio miesto vardu.

Apacioje kilęs bruzdesys girdėjosi per grindis, primindamas man, kad turiu kitų darbų, ne tik plepėti su mama. Bet mudviem beveik neliko progos pabūti dviese, tad elgiausi savanaudiškai, trokšdama kiekvieną akimirką išnaudoti savo reikmėms.

Dviejų dvynukų porų išnešiojimas atsiliepė mamos sveikatai, bet, dievaži, šiai moteriai patiko būti motina. Ji dievino mus ir natūraliai pajusdavo, ko mums reikia. Bostoną reikėjo dažnai apkabinti ir išklaudyti. Su Finiksu reikėjo elgtis griežčiau, ir ji greitai išmoko pernelyg jo neguosti atsidūrus sunkioje situacijoje ir nenuolaidžiauti jam įžūliai kalbant. Manau, su manim gan dažnai juokavo ir erzinosi, žinodama, kad esu pernelyg rimta ir man reikia atsipalaiduoti. Šarlotė ir Rolis netrukus bus nuverstai nuo mažylių sosto, pastaruosius septynerius metus jiems priklausiusios ir geidžiamos vietos, tad jie buvo be galo išlepe. Klausiau savęs, kaip ji planuoja tai pakeisti, bet kartu žinojau, jog ką nors sugalvos. Po šimts, ji netgi tėtį lepino, nors jis buvo suaugęs vyras.

Aš tikrai nepaveldėjau iš mamos motiniškų instinktų. Tai mane domino ne daugiau nei danties ištraukimas ar kalbos apie mano mėnesines – nuo abiejų temų mane pykino. Daug mėliau arčiau lauką arba sėdėčiau prie vakarienės stalo su tėčiu, studijuodama „Ūkininko almanachą“.

– Kaip norėčiau, kad važiuotum su mumis, – sumurmėjau, išgirdusi sunkius žingsnius ant laiptų.

Mama plačiai nusišypsojo per žemėlapio kraštą.

– Ir aš norėčiau. Neabejoju, mugės darbuotojai suvažiavo iš visos šalies, jei ne iš viso pasaulio. – Jos akys vėl pasidarė svajingos. – Būtinai paklausinėk, iš kur jie atvyko. – Tai buvo dar viena jos keistenybė. Atsitiktinai susitikusi nepažįstamą žmogų, ji pirmiausia paklausdavo, iš kur jis kilęs.

– Gerai. – Šukomis nubraukiau plaukus nuo veido ir atsidadausau. – Ar šį vakarą tikrai turiu pasirūpinti dvyniais?

– Taip. Tavo tėveliui reikia pabendrauti su Bostonu. Tai jį visada pralinksmina. Ar padarysi tai dėl manęs?

Norėjau paklausti, kodėl tėtis turėtų būti nusiminęs. Tai mama nusipelnė papramogauti. Bet nutylėjau, kaip ir dėl keistų vardų parinkimo, ir burbtelėjau:

– Taip, poniam.

Sunkius žingsnius pakeitė greitai bumpsėjimo garsai – kažkas, stovėjęs ant laiptų, žnektelejo ant užpakalio.

– Ach. Geriau einu padėti tėčiui. – Prieš žengiant žingsnį, mama paėmė mane už rankos.

– Širdede, žinau, kad yra dalykų, apie kuriuos tau nepatinka kalbėti, bet vis tiek turi būti pasiruošusi. Aš sukaupiau atsargų. Rasi skalbinių spintos viršutinėje lentynoje.

Žinojau, kad ji tik manimi rūpinasi, tad nusprendžiau baigti bambėti ir dėl įvairovės būti malonesnė.

– Ačiū. – Pabučiavau ją į skruostą ir pasukau link durų, akimirkai stabtelėdama ir paskutinį kartą ją paerzindama. – Turi man pažadėti, kad šie du kūdikiai bus paskutiniai!

Ji patrynė pilvą ir sukikeno.

– Tokio pažado neduosiu. – Ir iškišo liežuvį.

Aš taip pat iškišau prieš nubėgdama laiptais žemyn padėti suginti laukinius gyvūnus. Amžiaus diapazonas nuo keturiolikos iki septynerių. Vienas jų turėjo psichikos negalią, kitas – fizinę, tad mano rankos buvo pilnos. Finiksas sėdėjo pikapo priekyje su tėčiu ir dvyniais, o mudu su Bosu įlipome į galą. Buvo šiltas rudens vakaras, ir nors Bosui patiko vapalioti niekus, čia buvo daug ramiau nei sėdėti kabinoje.

Tėčiui sustojus prie atrakcionų, melodinga muzika, sklindanti iš karuselės, pripildė orą saldumo, prilygstančio cukraus vatos ir karamelinių obuolių kvapui. Vėjas nešė jį mums kartu su džiaugsmingais spygavimais leidžiantis amerikietškaisiais kalneliais. Kiekvieną kritimą buvo galima atpažinti iš pramogautojų kvatojimo, ir taip banga po bangos, patvirtinančios, kad mano skoniui tas atrakcionas turėjo per daug leidimųsi.

Nepaisant ankstesnio mano atsikalbinėjimo prieš mamą, džiaugiausi, galėdama atitrūkti nuo kasdienio fermos gyvenimo režimo, kurį sudarė: pulkelio viščiukų ir kitų gyvūnų pašėrimas prieš spėjant į mokyklos autobusą, pilka diena mokykloje, popamokinė ruoša, užtikrinimas, kad visi kiti padarė namų darbus ir atliko savo pareigas, pagalba ruošiant vakarienę ir vakarinis prausimasis. Mamai laikantis lovos režimo jaučiausi labiau prižiūrėtoja, o ne paauglė.

Prie bilietų būdelės tėtis išdalijo žetonus karuselėms ir žaidimams ir po tris dolerius kiekvienam.